

Sulyok Vince

Minthogyha

*Minthogyha lenne választásra mód,
minthogyha másutt s másképp
is élhetnék, kívánnom kellene
s akarnom csak, s lehetnék gazdagabb
és sikeresebb, jöhetnék és mehetnék
egy másik kertben, más égtáj alatt,
másfajta virágok és fák között;
minthogyha én választhattam volna ezt is
itt, mintha nem egy messzi
Nagy Akarat tologatna az élet
sakktáblájában, apró kis figurát;
minthogyha sejteinkbe beépülve
(s beépülve mindenbe) nem létezne
valami Törvény, megmásíthatatlan
s felfoghatatlan, mit csak az eszmélés
rövidke perceiben sejthetek,
villanásnyi időre csak: amíg
fejem — kínban — fölemelem a porból
s rácsodálkozom vizekre-egekre —
fényvillanásnyi pillanatra csak,
mielőtt porrá omlok vissza újból.*

Torrevieja, La Mata 1997. augusztus 28.

Aranylépcső

Villányi Lászlónak

*Jönnek felénk, lépkednek le az Aranylépcsőn
bájosan, kedvesen és kívánatosan,
egyre jönnek csak tündérszépen
egész életünk során szakadatlanul,
titkot hordoznak és titkot kínálnak;
s mintha ugyanazok volnának mindahányan
s ugyanakkor teljességgel különbözőek,
ismeretlenként is mennyire ismerősen,
rejtélyesek, sejtelmesek
s alakjukat árulkodóbban
mutatják elő a redők,
mint teszi majd ruhátlanságuk éjjele;
jönnek s lépegetnek felénk, Antonio,
az Aranylépcső grádicsán el nem fogyón
s hang nélkül bár, de mégis milyen beszédesen,
küldötteiként egy másik világnak;
betelni látványukkal soha nem lehet,
amiként nem lesz elég soha mosolyuk,
lágý érintésük, magukat odaadó
testiségük akácméz édes gyönyöre;
hossa őket az Aranylépcső szüntelen
s viszi is tőlünk folyton el; állunk csak ott,
a forduló lépcső előtt, elforduló
életünk szálló évei és csillagképei
alatt anélkül, hogy bármit is értenénk
ebből a körbeforduló, s noha csak egyszeri,
mégis örök csodából, mi az életünk.*

Oslo, 1998. október 31.

Nyárutó

*Egy falevélként billegő
kicsi hajót
villant fel búcsúzóul most felém
a tenger, nyárutói tengerem,
párákba vesző opálos vizek
szivárványos bőrzését-borsódzását
s a Costa Blanca fehér gyöngyfűzéréen
vakítón izzó apró városok
ablakait, falait, háztetőit.*

*Az augusztusi teljes
hőben és ragyogásban
bódultan így
búcsúzom a látványtól magam is
s indulok — vonakodva s meg-megállva —
afelé, ami még vár,
ami vár még rám valahol
a száját elnyelésre tató
s pusztulásomat kínáló Időben.*

Torrevieja, La Mata 1997. augusztus 31.

Mindenre ráesteledik

*Arca alig dereng már
az évek fáradt mélyéből felém
ajka elszürkült elszíntelenedett
elmosódott a mosolya
évtizedek zajaiba veszett a hangja
vállain sem csillan feszes arany bőr többé —
lassan mindenre ráesteledik
álmokra is és emlékekre is
közösekre s különvalókra egyként
amíg alakját mint alant a tájat
a gyülekező novemberi köd
el nem nyeli végleg az idegenség.*

Oslo, 1998. november 10.